

SCHAKEL

NIEUWSBRIEF OUD-LEERLINGENBOND

12 SEPTEMBER 2012

IN DIT NUMMER:

WOORDJE VAN DE VOORZITTER 1

TERUGBLIK: OPENSCHOOL-DAG 2

TERUGBLIK: 50 JAAR KLAS-REÛNIES 3

UITNODIGINGEN: OUD-LEERLINGEN-AVOND 5

INTERVIEW MET EDDIE COUVREUR 6

OPROEP VAN DE SALESIANEN 9

oud-leerlingen publiceren 10

TEN SLOTTE 11

WOORDJE VAN DE OUD-LEERLINGENVOORZITTER

De rode loper voor onze nieuwe leerlingen.

Op drie september lag de rode loper klaar voor de nieuwe leerlingen in het eerste jaar. Bijna in alle scholen blijven de leerlingenaantallen dalen. Vorig jaar hadden we een klas minder in het eerste jaar, maar dit jaar zijn er opnieuw 8 klassen. (totaal 759 lln.)

Reflexen en reflecties.

De “waarde” van Latijn en Wiskunde, het al dan niet verlengen van de schooldag met alle huiswerk op school, het gebruik van Standaardnederlands of tussentaal, de komende hervormingen in het onderwijs: de kranten stonden weer vol. Mieke Van Hecke van het Katholiek Onderwijs vroeg in “Reyers Laat” terecht aandacht voor complexiteit en nuances: “Al te veel laten we onze (behoudsgezinde) “reflexen” werken en durven we te weinig “reflecteren” (nadenken).”

Heb je vragen over onderwijsthema's dan is www.klasse.be zeker een positieve en “genuanceerde” aanrader. Al eens geprobeerd?

Groeten
Luk Van Beneden

OLB's night out

6 oktober

Refter Don Bosco

19.30 u.

OPENSCHOOLDAG MET REÛNIE

Meer foto's op www.olbdbk.be

TERUGBLIK: 50 (!) JAAR KLASREÜNIES

- 1 : Armand Desmet
- 2 : Jacques permeel
- 3 : Gilbert Ingelbert
- 4 : Arnold Desmet
- 5 : Piet Van Roey
- 6 : Robert Velghe
- 7 : Luc Vandemoortele
- 8 : Michel Bossuyt
- 9 : Jean-Pierre Duhamel
- 10: Amand Bossuyt
- 11: Herman Wesseling
- 12: Luk Kindt
- 13: Herman Konings
- 14: Daniel Dobbelaere
- 15: Paul Demyttenaere
- 16: Paul Lesaffer

Een unicum : 50 jaar klasreunies uitgangsjaar 1962

De klasreunie van laatstejaars 1962 gaat jaarlijks door - op een paar zeldzame uitzonderingen na - al sinds 1963 en dit telkens op een andere plaats. Op 12 mei waren ze met 25 : 15 oud-leerlingen en 10 partners. Afspraak was eerst een etentje in Ter Biest in Lauwe. Nadien leidden we de groep rond in de school. Voor velen was het tientallen jaren geleden. De interesse voor de evolutie van de school was enorm met zijn nieuwe klassen, open leercentrum. Kapel, kerkhof en portiekklassen van vroeger zorgden voor de nostalgie. We sloten zoals het hoort de wandeling af met een gezellige drink.

Herman Wesseling vertelt : (uittreksel)

“...De datum 30 juni 1962 is slechts het eindresultaat van wat ik op 1 september 1954 als kind aangevangen had. ... Daar stond ik dan, samen met vader en moeder op perron 6, klaar om op de trein met bestemming Kortrijk-Tourcoing te stappen. ... Nu we toch van Antwerpen naar Kortrijk sporen (een wereldreis tussen twee culturen) even...

Dit moest dus Kortrijk zijn. ... Vanuit het niets verscheen er zo'n zwarte toga : "Don Bosco ! volg maar die groep jongens naar de bus" En wat voor taal werd er hier gesproken. Geen jota was daar van te maken. Ongelooflijke mijns inzien uitheemse keelklanken werden door uitbundige knapen, die zich anciens van het Instituut mochten noemen, uitgestoten. ... Ik begreep in een flits dat de taal die ik hoorde DIE TAAL was , die door emigratie en missionering een van de vijf wereldtalen geworden was. Van Noord-Amerika, Zuid- Amerika, Afrika, Azië en Oceanië had deze onbegrijpelijke taal de band tussen alle naties gesmeed.

Deze taal moest ik onmiddellijk leren begrijpen. Spreken was onmogelijk. "Pupehole", "giedere", " biro" bijvoorbeeld. Deze taal kon alleen met de moedermelk aan deze autochtonen gezoogd worden zijn.

... De slaapzaal.... Na een gebed en avondwoordje ... klommen we drie trappen hoog naar bed toe. Ongelooflijk! Allemaal - naar mijn kijken - niet te tellen opgedekte bedden. En één daarvan werd het mijne. Dat had ik nooit meegemaakt. Helemaal alleen in mijn eigen bed. Nooit meer moeten delen met mijn broer of anderen. ... Toen ging het licht uit...Met twee heftige snikken ben ik in slaap gevallen, niet beseffend dat de eerste dag van zeven onvergetelijke jaren voorbij was.

Luk VB

(Het volledige verhaal "Woensdag 1 september 1954" van Herman Wesseling vind je elders op onze website www.olbdbk.be)

OLBDBK.be presenteert

OLB'S NIGHT OUT

afstudeerjaren 2001, '02, '03, '04, '05, '06, '07, '08, '09, '10, '11 en '12

PASTA-AVOND

Zaterdag 6 oktober 2012

refter Don Boscollege
vanaf 19u30

3 soorten **PASTA**
voor maar €5 per portie!

FOTOreportages van de reizen
van JOUW afstudeerjaar

Muziek van **THE LUMBERS** om 22u

GRATIS INKOM

graag RESERVATIE voor PASTA
via www.OLBDBK.be

INTERVIEW MET EDDIE COUVREUR

Interview Eddie Couvreur

Wie ooit les heeft gehad van Eddie Couvreur, weet hoe begeistert hij was door de Nederlandse taal. Met heel veel passie probeerde hij als klastitularis jonge eerstejaars wegwijs te maken in 'de grote school'.

Wie ooit les heeft gehad van Eddie Couvreur, herinnert zich ongetwijfeld ook nog zijn liefde voor papegaaien. De vele verhalen over zijn vogels staan zeker nog in menig geheugen gegrift. Wij gingen de geestelijke vader van onze Schakel en Bartje van Ahoi en het jeugdtoneel voor de eerste graad opzoeken.

I: Stel jezelf eens voor aan de weinigen die je niet zouden kennen.

E: Ik ben een oud-strijder van Don Bosco, geboren in Frankrijk, Neuville-en-Ferrain. De eerste drie jaar van mijn leven, ben ik opgegroeid in het groen pal op de grens. Van vaderschap mocht ik kiezen tussen de Franse en de Belgische nationaliteit. Toen ik naar het stadhuis ging, vroeg ik om Vlaming te zijn, maar dat

bestond (nog) niet, dus gaven ze mij de Belgische nationaliteit. Mijn lagere schoolperiode speelde zich af in de gemeenteschool van Rekkem, mijn middelbaar deed ik in het College van Menen en daarna trok ik voor een paar jaar in het St.-Jozefscollege in Izegem. Daar was minister Bourgeois één van mijn medeleerlingen. Ik ben daarna regentaat gaan studeren in Brussel. Erik van Neygen heb ik daar gekend en Willy Sommers.

I: Hoe ben je in het Don Boscollege terecht gekomen?

E: Ik ben van opleiding regent Nederlands, geschiedenis, Engels. Nederlands en geschiedenis heb ik altijd gegeven, maar Engels nooit. Het lag mij ook minder.

Ik heb mijn eerste jaar les gegeven in het Technisch Instituut Scheppers in Wetteren. Daarna heb ik mijn verplichte legerdienst volbracht, en bij mijn terugkomst kon ik starten in Don Bosco onder directeur Bert Joosten. Hij zocht nog iemand om naast Nederlands ook Frans te geven; en omdat ik in Frankrijk geboren was, kreeg ik ook die uren. Ik had 9 uur Nederlands in het eerste jaar en 8 uur Frans. Daarmee had ik toen net genoeg voor een full time. Ik ben letterlijk met mijn gat in de boter gevallen. De school stond mij enorm aan want ik kon me heel goed vinden in de mentaliteit. De Don Bosco aanpak was echt een revelatie, waar ik in de opleiding ook maar in de verste verte iets van gehoord had... De leerkrachten waren niet alleen collega's maar dikwijls ook vrienden. En daar reken ik sommige paters zeker ook bij.

Toen ik begon, telde de school 250 leerlingen en op het einde van mijn carrière waren dat er 800. Het internaat was intussen afgeschaft en de school was gemengd geworden, wat ervoor zorgde dat de school volledig veranderd was.

In mijn beginjaren waren we met enkele leken, want in de school waren er nog heel wat paters actief. Wij aten allemaal samen in de refter en maakten heel veel plezier. De kamers van de paters bevonden zich op de gang waar nu leraarskamer en de bureaus van de coördinatoren zijn. Alle deuren van de kamers stonden steeds open en iedereen ging daar zo maar binnen en buiten. De koffie stond altijd klaar, kortom we waren

één grote familie. In de vakantie ben ik ook vele jaren mee geweest op kamp met de eersten en de tweedes. Het eerste kamp was een ouderwets en avontuurlijk legerkamp in echte legertenten niet ver van Vogelsang. De kolonel kwam ons een bezoekje brengen per helikopter!

Taal en schrijven zijn altijd mijn dada geweest. Ik was trouwens één van de eersten die een elektrische schrijfmachine met een geheugen gebruikte (de voorloper van de pc).

Toen ben ik samen met een pater Frans(ke) en Carlos Depaemelaere op school begonnen met de Schakel en met oud-directeur Bert Joosten het vakantieblaadje Ahoi. Ik deed dat graag, want het was schrijven en dat was mijn hobby en vooral: ik kreeg veel vrijheid.

I: Op welke manier is de school en zijn de leerlingen volgens jou veranderd doorheen die 30-jarige carrière?

De mentaliteit van de jongeren doorheen de tijd is ongelooflijk veranderd. Er was meer discipline, men studeerde méér en het was eigenlijk gemakkelijker om les te geven. De uitdagingen en interesses liggen nu soms elders. Na mijn pensioen ben ik bijvoorbeeld een aantal keer mee geweest op schoolreis met de eersten naar Paradisio (nu Pairidaisa) om een gidsbeurt op mij te nemen. De eerste jaren kenden ze mij nog maar na een jaar of drie kenden de leerlingen mij niet meer en had ik dus ook niets meer te zeggen. Als ik mijn uitleg gaf, merkte ik dat de leerlingen minder geïnteresseerd waren en dat ze bezig waren met andere dingen. Op dat moment ben ik daar dan ook

mee gestopt. In ieder geval zijn de jongeren van nu zeker niet minder goed dan de jongeren van vroeger, ze zijn gewoon anders. GSM en computer en de digitale wereld in het algemeen hebben hun invloed zeker niet gemist.

Wat mij ook opgevallen is doorheen mijn carrière, is dat vroeger alles veel gemoedelijker was. Al die paperassen en dat administratieve werk, dat was allemaal niet nodig. Iedereen deed zijn best en we kwamen onderling overeen over allerhande regelingen. Een zieke collega werd bijvoorbeeld spontaan vervangen. Er was tijd voor bijvoorbeeld "ABN-avonden", toneel ...

Iedere leerkracht had bovendien ook recht op 2 halve dagen en aangezien er veel minder papierwerk was, was er wat tijd over en zo ben ik beginnen schrijven. Het jeugdtoneel werd een groot succes waarbij soms tot 1000 aanwezigen waren. Aan schrijven heb ik altijd heel veel plezier beleefd. Het heeft ooit zelfs nog een prijs opgeleverd van de Provincie. Een bronzen medaille en een premie, iets wat collega Bernard Verstraete ook te beurt is gevallen. Het script was voor mij maar de regie en de danspassen namen collega's voor hun rekening. Het was een tijd van hard werken maar ook een mooie tijd, waar ik met een beetje trots op terug kijk.

I: Je bent ook een aantal jaar boegbeeld geweest van jeugdtoneel in eerste graad.

E: Inderdaad, ik heb 5-6 jaar toneel gedaan in Don Bosco. Ik schreef de volledige zomervakantie lang mijn teksten en in september startte ik met de voorbereidingen en de repetities. Er kroop ongelooflijk

veel werk in het schrijven van een stuk. Het was letterlijk een werk van dag en nacht dat zeker niet onderschat mag worden. Ik had steeds mijn schriftje op zak om ideeën op te schrijven; zelfs 's nachts lag er altijd een papiertje en een balpen op het nachtkastje voor het geval...

Dat is spijtig genoeg tot een einde gekomen toen ze gestart zijn met het VSO. Dat was een heel nieuw systeem, dat trouwens na 6 jaar volledig afgeschaft werd. In theorie wellicht lovenswaardig maar in de praktijk kwam het erop neer dat leerlingen uit het vroegere beroepsonderwijs en Latinisten samen gezet werden in een klas met meer dan 20 leerlingen. Differentiëren was het toverwoord dat alles zou oplossen. En de vergaderingen volgden mekaar op, soms tot 's avonds laat. Een leerlingendossier moest bijgehouden worden en nog een resem administratieve dingen. Het werd zo erg dat de toenmalige coördinator mij verplichtte om naar een VSO-vergadering te gaan en van mijn toneelrepetitie af te zien. Voor mij was dat de spreekwoordelijke druppel en toen ben ik gestopt met het toneel. Ik ben nogal rechtlijnig en vond dat ik onrecht werd aangedaan. Bij het afschaffen van het VSO zijn echter heel wat administratieve taken en paperassen gebleven. Men had gekozen voor de paperassen en dus bleef er geen tijd meer over voor creatieve dingen. En naar ik verneem, gaan er weer stemmen op in dezelfde richting.

Ondertussen had ik ook nieuwe hobby's ontdekt. Ik heb vroeger altijd vogeltjes gehad zoals kanarietjes en inlandse vogels. Als klein manneke trok ik al merelnesten uit de bomen en probeerde ik zelf vogeltjes op te brengen. De uitdaging werd groter en groter en zo ben ik begonnen met grote vogels zoals papegaaien. Na veel wikken en wegen, kocht ik een koppel ara's. Ik heb geluk gehad want na drie jaar had ik al een jong en het jaar daarna ook weer. Bleek dat het koppel een goed kweekkoppel was. Financieel was dat natuurlijk een grote opsteker. Met de verkoop van de jonge papegaaien, kon ik een sterke voliëre zetten en kon ik zo mijn vogels onderhouden en mijn collectie uitbreiden. Nu heb ik drie koppels papegaaien en ik hou mij daar nog steeds dagelijks mee bezig.

I: Wat houdt je vandaag nog bezig naast het onderhoud van de vogels ?

E: Tegenwoordig doe ik nog wat vrijwilligerswerk voor 'Ons Erfdeel'. Ik schrijf af en toe nog wat teksten voor het tijdschrift van de vogelclub. Ik kreeg die tijdschriften maandelijks in de bus en zag tot mijn ergernis dat ze vol stonden met spelfouten. Ik liet dit weten aan de redactie en zij vroegen me of ik geïnteresseerd was om af en toe eens wat te schrijven voor hen en de teksten na te kijken. En van het een kwam het ander... Soms pleeg ik ook wel een artikeltje maar dan als 'ghostwriter'. Daarnaast doe ik ook vertaalwerk voor de vogelclub, want die technische vogeltermen zijn niet altijd gemakkelijk uit het Frans te vertalen door een niet-vogelliefhebber.

Vorige maand is mijn vader overleden waardoor ik ook 4 maanden bijna iedere dag naar het ziekenhuis ging. Mijn moeder is er nog en moet ook af en toe wat geholpen worden. Ik ben zelf ook geopereerd en ben nu bezig met een moeizame revalidatie. Het is er niet gemakkelijker op geworden, want ik ben beperkt in heel wat zaken door die medische ingreep. Met de auto rijden lukt voorlopig alleen nog in de dichte omgeving. In de tuin werken is zo goed als uitgesloten en lezen en tv-kijken lukt mondjesmaat. Mijn hoop is dat alles in de toekomst nog wat beter zal worden en dat ik weer wat meer bewegingsvrijheid zal hebben. Geheel de "oude" worden zit er wellicht niet meer in.

I: Tot slot, heb je nog een tip voor leerkrachten die nu in het onderwijs stappen ?

E: Jonge leerkrachten moeten consequent zijn. Als je vandaag A zegt, moet je morgen geen B zeggen. Als de leerlingen ondervinden dat je te manipuleren bent, dan ben je een vogel voor de kat. In het begin van je loopbaan zeker, want de leerlingen zeggen dat door aan mekaar. Ik gaf zo graag les aan de eerstes omdat ze nog zo spontaan waren; we maakten samen lol tot op het moment dat ik "stop" zei en we aan de les begonnen of ermee verder gingen. De boog kan immers niet altijd gespannen staan.

Je moet ook echt je vak beheersen en het graag doen. Hoe kun je iets uitdragen dat je zelf tegen je zin doet?! En vooral: je moet je leerlingen graag zien. En dat betekent dat je niet altijd toegeeft maar ook eens op tafel durft te kloppen en, ja, een pedagogische tik is mij nooit vreemd geweest. Maar de tijden zijn veranderd, nu mag je al niet eens meer lelijk kijken naar een kadet die iets mispeuterd heeft, of de ouders hangen aan de lijn.

Al bij al ben ik Don Bosco dankbaar voor de kans die ik gekregen heb. En vooral pater Bert Joosten – op wiens begrafenis ik het woord mocht voeren – zal ik mij blijven herinneren als een vriend en geestesgenoot op vele gebieden.

OPROEP VAN DE SALESIANEN**Uw steun voor een nieuw glasraam in de kapel van Don Bosco**

Beste oud-leerling(e),

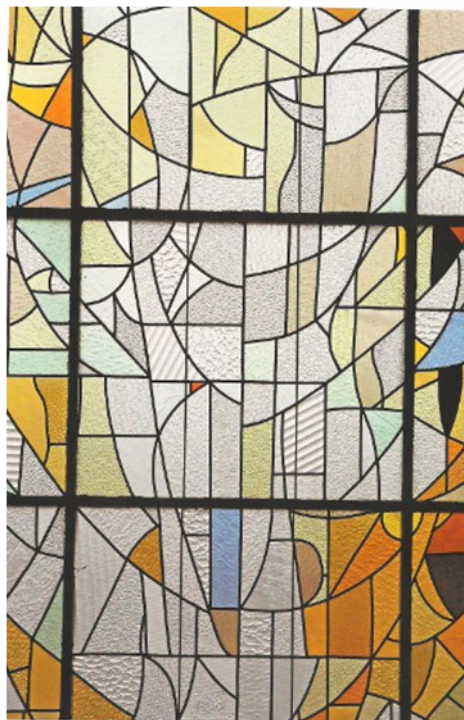
Het valt telkens weer op dat wanneer oud-leerlingen de school, bezoeken, zij steeds weer kijken, naar de herkenningpunten van vroeger. Zo blijft het ' binnenplein', zelfs met zijn grondige vernieuwing, sterk herkenbaar.

Ook de kapel is een plaats waar de oud-leerlingen even willen vertoeven. De kapel had voor velen niet alleen een centrale plaats binnen de bouwstructuur maar ook in hun opgroeiende levensgeschiedenis. Het was een plaats om tot rust te komen en om God te verwoorden.

Ook in deze tijd nodigt de kapel uit tot bezinning.

Wie op bezoek komt ontdekt, dat er heel wat zorg besteed wordt aan ' onze ' kapel.

Toch zouden we in onze zorg grote aandacht willen besteden aan het grote raam, achteraan in de kapel. Door dat venster gaat heel wat warmte verloren en de wisselende temperaturen zijn niet goed voor het orgel.

Het is ons plan om het bestaand glas te bewaren, maar een houten geraamte aan te brengen met een tekening in gekleurd glas. Al is het geen echt brandglas, zoals de twee andere grote ramen, toch zal dit heel wat werk en geld vragen om dit te doen.

Om dit te kunnen zijn we met de salesiaanse gemeenschap op zoek naar financiële hulp. Wij weten dat vele oud-leerlingen Don Bosco in het hart dragen en bereid zijn tot steun.

Wie dit initiatief wil steunen, kan dit doen via de rekening :
BE 85 4658 1445 7906; Werk van Don Bosco vzw, Don Boscolaan 30,
8500 Kortrijk met vermelding : glasraam

Met heel veel dank.

Lionel Carbon
rector van de kapel

Fons Ceustermans
overste van de salesiaanse gemeenschap

en de negen andere salesianen van de gemeenschap van Don Bosco Kortrijk

IN DE PERS: OUD-LEERLINGEN

Op de longlist voor de VPRO Bob den Uylprijs (prijs voor het beste reisboek) Winnaar van De Groene Waterman Publieksprijs 2012

Eind 2009. Voor het eerst in achttien jaar rijdt er een trein van Belgrado naar Sarajevo, van de huidige Servische naar de Bosnische hoofdstad. De verbinding was in 1991 stilgevallen: het Joegoslavië van voormalig president Tito viel uiteen, vier jaar lang woedde een oorlog tussen Serviërs, Kroaten en moslims. Nu is de intercitty terug. Is het een teken van verzoening?

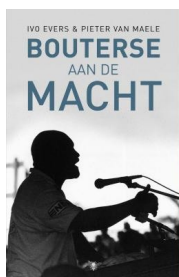
KORNEEL DE RYNCK reist langs de spoorlijn, dwars door Servië, Kroatië en Bosnië, langs plaatsen die herinneren aan dood en vernieling. Hij blikt terug op wat er toen is gebeurd en kijkt wat er sinds het einde van het conflict is veranderd.

Onderweg praat hij met mensen in de trein en in de dorpen en steden bij het spoor. Met Tito's kleindochter, de vorige Kroatische president, de oud-adviseur van Milosevic. Maar ook met Zoran, die een kerk bouwde omdat hij de oorlog overleefde, met de voetballende imam van Doboj, de verkoper van Mladic-kalenders en de directrices van een gesegregeerd kinderdagverblijf in Vukovar.

Dit boek wil de fascinerende gelaagdheid blootleggen van het ontwerp-, bouw- en afwerkingsproces van de Albertina. Door opgelopen vertragingen werden uiteindelijk verschillende visies vertolkt rond de 'geschiede' ontwerpstyl voor een nationale bibliotheek. Op basis van uitvoerig archiefwerk gekoppeld aan gesprekken met ontwerpers, biedt deze uitgave de eerste diepgravende analyse van de ontstaans- en bouwgeschiedenis van dit markante architectuurcomplex.

De auteur **HANNES PIETERS** mocht met dit onderzoek reeds de Vlaamse Scriptieprijs en de Nederlandse KNOB Stimuleringsprijs voor nieuw onderzoekstalent in ontvangst nemen.

De Nederlandse journalist Ivo Evers en zijn Belgische collega **PIETER VAN MAELE** brengen in september het boek 'Bouterse aan de macht' uit. Daarin beschrijven ze de nieuwste geschiedenis van Suriname. Ze spraken met de spilfiguren, raadpleegden unieke bronnen en proefden de sfeer in het land. Ze doen niet alleen nauwgezet verslag van de verkiezingsstrijd, maar geven een algemene stand van zaken. Hoe staat het land ervoor, met welk verleden rekent het af en welke toekomst wacht er?

Zonden van de tong?

Roddelen vindt al sinds mensenheugenis plaats. Maar het had lang niet de negatieve bijklank die het vandaag heeft, zo stelt historicus **ELWIN HOFMAN**. Pas in de late middeleeuwen ging men het als een voornamelijk vrouwelijke en verwerpelijke praktijk beschouwen: een zonde van de tong. Sindsdien groeide het beeld dat mannen enkel rationele discussies over «serieuze» onderwerpen hielden, terwijl vrouwen doelloos kletsten over de vele vrijers van hun buurvrouw.

In procesdossiers uit het achttiende-eeuwse Kortrijk trof Hofman talloze getuigenissen aan van roddelende familieleden, burens en collega's. Zo waren er mensen die gehoord hadden dat een zekere Marianne ('met de grote mammen') een 'publieke hoer' was. Anderen wisten van 'hooren seggen' dat hun collega Carel 'onkuysheyt' met zijn dochter bedreef. Nog anderen vertelden dat er tijdens de vroegmis van Aswoensdag mensen jenever hadden zitten drinken en dat iemand zelfs zijn pijp had aangestoken aan de kaarsen in de kerk! Niet dat ze het zelf hadden gezien. Maar ze hadden het wel gehoord.

Elwin Hofman doet mee aan de Vlaamse Scriptieprijs en maakt kans op 2.500 euro.

DE WEBSITE VAN DE OUD-LEERLINGENBOND

HTTP:// OLBDBK.BE

Screenshot of the website olbdbk.be showing the Oud-leerlingenbond Don Bosco Kortrijk homepage.

The website features a navigation menu with the following items: **Nieuws**, **Foto's**, **Agenda**, **Contact**, and **Leden**.

The main content area displays a news item titled **Oud-leerlingenbijeenkomst 2012** with a yellow starburst graphic labeled **REÛNIE SPECIAL**. The text reads: "Lees hier alles wat je moet weten over de oud-leerlingenbijeenkomst op 6 oktober. Tot dan!" and includes a timestamp: "Bericht geplaatst op zo 09 september 2012 om 10:40" with a link [Meer lezen](#).

The right sidebar shows the date "maandag 10 september 2012" and a login section titled "Leden login" with fields for "E-mail:" and "Paswoord:", a "Login" button, and a link "Paswoord vergeten".

DON BOSCOLLEGE

Don Boscolaan 30
8500 KORTRIJK
tel 056 26 50 50
Email: info@donboscokortrijk.be

Bezoek ons op
www.donboscokortrijk.be

IN ONS VOLGEND NUMMER

Een interview met ROLAND FOULON

